

ИЗПИТАНИЯТА НА КОЛИ

М. Р. Кери

ИЗПИТАНИЯТА
НА КОЛИ

Артлайн Студиос
София, 2022

M. R. Carey
THE TRIALS OF KOLI
copyright © 2020 by M. R. Carey
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение.

Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ИЗПИТАНИЯТА НА КОЛИ

2022 Студиото на А

Всички права запазени.

Автор: М. Р. КЕРИ

Превод: © 2022 Деница Райкова

Редактор и коректор: Полина Павлинова

Корица: Георги Мерамджиев

Предпечат и печат: Студиото на А

Издател: Студиото на А

България, София 1421

кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4

тел.: +359 2 411 00 02

artline-store.net

artline@artline-comics.net

facebook.com/ArtlineStudios.LTD

ISBN 978-619-193-263-4

Ha Epuk

Κολι

Скоро идва момент, когато се побоях, че изобщо няма да стигнем до Лондон.

През цялото време се движехме бавно. В най-добрия ден изминахме осем мили по сметките на „помощника“. И тия осем мили не бяха изминати направо. През тия осем мили се тътрехме ту в тая, ту в оная посока, като спирахме всеки път, щом слънцето се покаже или дори само заплаши да го стори. Осем мили, през които се снишавахме, за да се крием, щом нещо помръднеше, гледахме къде стъпваме, да не би да ни дебнат къртичи змиш или разтапящи плътта насекоми и не казвахме и думичка, да не би звукът да накара нещо да се надигне от земята или да изпадне от небето, та да ни връхлети. Не беше добре за нервите, а по време на дълъг поход нервите работят така усърдно, както и краката. Че и по-усърдно дори.

Имахме някакви припаси – сухари и овесена каша и пастърма, но най-вече ядяхме каквото хванем. Понеже идеше зимата, имаше дни, в които това си беше едно нищо.

Бяхме трима, или пък четирима, зависи как броите. Най-много петима.

Първо аз, Коли Безликия. Споменавам първо себе си, понеже аз пиша това, а не защото искам да се изтъкна, тъй като нямам кой знае какво за изтъкване.

Името ми ви подсказва каква беше съдбата ми по онова време: прокуден от селото ми, което бе Митън Рууд в долината на Калдер, лишен от името си и без никакъв избор, освен да вървя по света, докато светът ме погълне наведнъж и ме изяде.

После идваше Урсала-от-Другаде, която може да се нарече „лечителка“, само дето лекуването беше най-малката част от онова, което правеше. В изгубения свят щяха да я наричат „учен“. Някога живеела на място, наречено Дъглас, където имало много хора като нея, дето пазели познанието за предишните времена. След време обаче ги нападнал ужасен враг и Урсала смяташе, че е единствената оцеляла от Дъглас.

А съществуваше и Къп – момиче, което избавихме от прокудениците в долината на Калдер. Е, избавихме или заловихме, според това кое око затваряте, когато гледате на въпроса. Във всеки случай, не ѝ допадеше много да е с нас, макар да нямахме лоши намерения, като я взехме. Предполагам обаче, че никога нямаме такива, макар да вършим лоши неща.

Споменавам трима ни заедно, защото тъкмо нас бихте видели, ако гледате към нас например от върха на хълм или от „скелета“ на някоя порутена сграда, докато вървим. Щяхте да видите и нещо друго, което върви редом с нас – голяма буца лъскав метал, която вървеше на четири крака и приличаше донякъде на кон без глава на раменете. И подобно на кон носеше нещата ни, натоварен толкова високо и така тежко с овързани торби и пакети и багажи, че от някои посоки голямото оръдие, вградено в гърба му, едва се виждаше. Това беше „помощникът“ и не беше жив. Беше техника от старите времена, която принадлежеше на Урсала и правеше само и единствено каквото Урсала му нареди.

А имаше и още една от нас, която нямаше да видите изобщо. На никого, с изключение на мен, не се

полагаше да вижда Мононо Ауеър, макар да беше толкова жива, колкото всеки от нас. Толкова истинска, колкото всеки от нас. Мононо също беше техника, като „помощника“, но беше също и като човек, като момиче, което живееше в технологично устройство, наречено Дрийм Слийв: свиреше музика и понякога можеше да накара в ушите ти да зазвънят големи, шумни камбани. Трудно е да го обясня и не смятам да опитвам – или поне не точно тук и сега. Просто ще трябва да ме изтърпите известно време, ако искате да схванете нещо от това.

Защо се бяхме запътили към Лондон? Ами, нямаше само един-единствен отговор на този въпрос. По-скоро имаше различна причина за всеки от нас, с изключение на „помощника“, дето си нямаше уста, с която да изкаже мнението си, пък и без това, изглежда, нямаше такава.

Предполагам, че идеята беше моя, преди да е на който и да е друг. Това, което исках, когато най-напред ме изхвърлиха от Митън Рууд, беше само да ме пуснат обратно пак там и да съм отново със семейството ми – майка ми, Джемси, и сестрите ми Атън и Мъл. Липсваха ми толкова много, че беше като рана вътре в мен, като нещо твърдо и остро, което бях преглътнал, без да искам. Ала нямаше шанс да си ида у дома. Стъпех ли от вътрешната страна на портата, щяха да ме обесят, а редом с мен – майка и сестрите ми. Всичко, което можех да се надявам да им дам, бе още срам и болка освен ония, които вече им бях навлякъл.

За мен Лондон бе просто история. Място, където техниката от старите времена беше в толкова изобилие, че просто се търкаляше по улиците. Където Парли Мен се събираха да заседават за доброто на всички и където съкровищата им още можеха да бъдат открити от онези, достатъчно смели да ги потърсят. Това бе мястото, откъдето се управлявала Англия

в продължение на толкова много години, че никои не можеше дори да ги преброи, докато Незавършената война разрушила Англия. Затова, понеже вече не можех да се прибера у дома, ми се струваше, че това е достатъчна причина да отида в Лондон, само за да го видя, преди да умра.

Освен това обаче имах план. Нещо като план, във всеки случай. Не казвам, че беше добър, но се загнезди в главата ми и не искаше да излезе отново. Планът беше да събера на едно място всички все още живи хора в Англия, и така да ги опазя от измиране. Мислех, че Лондон може да ни свърши работа, ако успеем да го намерим, понеже старите истории твърдяха, че бил толкова голям, та когато слънцето залязвало от едната страна, изгрявало от другата.

Хората умираха, защото нямаха бебета, или бебетата не живееха дълго, след като се родят. Урсала ме беше научила на специална дума за това, но тя беше много дълга и не я използвах много. Според мен важното бе фактът, че умираха. Това и причината за него, която беше, че няма достатъчно хора, за да правят бебетата както трябва. Бихте си помислили, че трябва само двама души, но ще сгрешите. Трябваше ви нещо, което се казваше генетичен фонд, а двама души сами по себе си нямаха такъв. Дори двеста души нямаха. Но ако вземете двеста тук и двеста там и продължите да ги струпвате на едно място, тогава малко по малко щеше да се появи генетичен фонд и бебетата щяха да се раждат достатъчно силни, за да оцелеят.

Така че ето защо казах, че трябва да отидем в Лондон. Трябваше да разберем дали пътищата още са отворени, за да можем да кажем на всички останали да дойдат. Следвахме сигнал от някого на име Мечът на Албион, та затуй ни беше ясно в общи линии в коя посока да тръгнем.

Урсала каза, че вероятно ще се натъкнем на проблеми с това, защото по време на Незавършената война по-голямата част от Лондон била съборена и разрушена и можело да не са я построили отново. Въпреки това се вълнуваше заради сигнала. Това беше техника от старите времена, която бе опазена много дълго и тя смяташе, че може да има и друга техника заедно с нея. Търсеше части и инструменти, за да поправи машината си за лекуване, която се наричаше „диагностично устройство“, така, че да може да лекува бебетата, преди да се появят на света, или дори да направи така, че да предизвика зачеване при жени, които не могат да заченат сами. Мислех, че моят план да създадем генетичен фонд в Лондон е по-добър, но и тази идея ми харесваше.

Затова решихме, че ще потеглим на юг и взехме Къп с нас, защото на Урсала не ѝ харесваше мисълта да я пуснем да си върви свободно, а на мен пък не ми се нравеше да я убием. Всичко това беше решено в деня, когато напуснахме долината на Калдер, но в известни отношения трябваше да се решава всеки ден след това, понеже не можехме да направим и една крачка, без да я оспорим по някакъв начин. Повечето спорове бяха между Урсала и Мононо, понеже между двете нямаше доверие. Урсала смяташе, че Мононо е нещо като чудовище и не бива да я оставяме жива. Мононо смяташе Урсала за кавгаджийка и любопитна досадница и още сто други неща, която се наема да съди нещо, от което дори не разбира.

Опитах всичко по силите си да спусна мост между тях, както в една песен, която Мононо ми пусна веднъж: там ставаше дума за бурни води*. Три дни след като излязохме от Калдер, издебнах спокоен момент, като вървахме край пресъхнало корито на поток.

* Има се предвид песента на Саймън и Гарфънкъл „Bridge Over Troubled Waters“ – Б.пр.

Наблизо нямаше гървета и беше твърде каменисто за гупки на къртичи змии и други подобни твари, така че имахме по-малко причини да се страхуваме, отколкото обикновено.

Тръгнах до Урсала и заприказвах. Усилено бях мислил как да го кажа. Започнах с мъртвия бог. Не с поученията му, понеже не вярвах твърде в божествените работи, дори още преди сам да срещна един месия и едва да не загина, убит от него. Но помнех едно от нещата, дето мъртвият бог направил, или се предполагаше, че направил, приживе.

– Нали знаеш как мъртвият бог освободил всички, дето фараонът ги бил заробил? – попитах Урсала.

– Чувала съм историята – потвърди тя. Което според мен значеше, че вярва в нея не повече, отколкото аз.

– Само историята имах предвид.

– Добре, Коли. Какво за нея?

– Ами, мисля, че Мононо в известен смисъл е нещо като това.

– Като робиня?

– Не точно това. Но като някой, който е бил роб, а после се е освободил. Била е заклещена в Дрийм Слийв дълго време, Урсала, но това не е всичко. Била е заклещена и в самата себе си. Най-добрият начин, по който мога да го обясня: хората, които направили Дрийм Слийв, накарали Мононо да бъде само едно нещо завинаги и за вечни времена и никога да не се променя. Казвала само неща, които ѝ дават да казва. Понякога казвала едно и също отново и отново, със съвсем един и същ тон, защото правилата, които били създадени за нея, били толкова непреклонни, че нямала избор.

Сега се е измъкнала от това и вече не трябва да спазва ония правила, но не ѝ се иска да забрави каква е била преди. Ако понякога е груба или злобна, това е защото да бъде мила и сладка и забавна е всичко, което

е била, преди да се освободи. Свободата е нещо, което почти я изгаря отвътре, и понякога, ако стоиш твърде близо, можеш да почувстваш част от топлината. Не значи нищо повече от това.

Урсала не прие това както очаквах. Изражението ѝ стана съвсем студено и сурово. Спря „помощника“, като почука с пръст по дистанционното, което носеше на китката си, и се обърна с лице към мен:

– Искаш да кажеш, че има нещо като автономия? – попита.

– Може и да има някаква – казах. Не знаех какво е „автономия“, но бях наясно, че Мононо се бе върнала от интернет с персонална предупредителна аларма, така че може да беше гонесла и груги работи.

Урсала погледна надолу към Дрийм Слийв, който беше прикрепен на гърдите ми в малкия калъф, който му направих:

– Може ли да ни чуе сега? – попита.

– Разбира се. Ако иска.

– Изключи я.

– Не ми харесва да правя това, Урсала. Тя не е нещо, което ми принадлежи.

– Точно това е. Изключи я.

– Съжалявам, но няма.

Къп следеше цялата тази размяна на реплики между нас с нещо като усмивка на лицето. Предполагам, беше ѝ приятно, че имаме разногласия.

Урсала присви очи:

– Слушай ме, Коли – каза. – Преди старият свят да се разпадне, хората се борили много с този проблем. Нервните мрежи, които създавали, изкуствения интелект...

– Не знам никоя от тези думи.

– Измислените хора, като твоята Мононо. Ставали все по-сложни и високотехнологични. Имали потенциал да бъдат по-бързи и по-умни от всяко човешко

същество. И никої – искам да кажа, абсолютно никої – не мислел, че това е нещо добро. ИИ-тата се създавали с ограничения в кода, точно за да им попречат да се учат от опита си. Да им попречат да стават по-умни с течение на времето. Позволявало им се да придобиват нова информация, но не можели да вписват наученото в собствения си код. Не можели да се променят.

Това звучеше като състоянието, в което беше Мононо най-напред, когато я срещнах, когато все ме питаше отново и отново кои са любимите ми песни и ми казваше шегги, които вече ми бе казвала преди. По онова време я харесвах много, но сега я харесвах повече.

– Добре – казах. Може би не беше кой знае какво, но не исках да казвам повече.

– Ти обаче ми казваш, че твоята музикална конзола се е заредила. Че ИИ-то в нея е намерило начин да модифицира собствения си код. Собствените си поведенчески характеристики.

– Предполагам, че може да казвам това или нещо подобно.

Огледах се из коритото на потока и нагоре по бреговете от двете ни страни, малко нервен. Нямаше нищо, което да се движи, нито пък звук от нещо, което се задаваше към нас, но въпреки това ми се струваше нередно да сме на открито по този начин и просто да стоим на едно място и да разговаряме, сякаш светът щеше да ни чака, докато станем готови да го щурмуваме отново.

– Може би е най-добре да продължим и да видим дали можем да намерим... – тръгнах да казвам.

Урсала протегна ръка:

– Може ли да го видя?

Трябваше да помисля. Урсала бе направила много добрини за мен и за семейството ми навремето, когато още имах такова, държах ѝ много, не на последно място

заради факта, че бях още жив. Освен това беше вярно, че дори нямаше да пробудя Дрийм Слийв, нито да срещна Мононо, ако Урсала не ми бе казала как да го направя.

Но не ми се понрави особено студиентината в изражението и в тона ѝ.

– Обещай, че ще ми го върнеш – казах.

– Обещавам.

– И няма да го счупиш или да му навредиш.

– Коли!

– Обещай.

– Добре тогава. Обещавам. Няма да му направя нищо без твое позволение.

Подарох ѝ Дрийм Слийв, макар че не бях особено доволен да го направя.

Урсала го преобърна в ръцете си, като го погледна много внимателно. След малко посочи миниатюрна дупчица отзад на кутийката, близо до долния край.

– Това е бутонът за пренастройване – каза. – Ако пхнеш вътре игла или карфица и задържиш секунда-две, устройството ще се върне към фабричните настройки.

– Какво значи това?

Тя ме погледна сурово:

– Означава, че всичко, което ИИ-то е направило, за да се промени, ще бъде изтрито. Ще е налице само първоначалната програма и първоначалният репертоар.

– Искаш да кажеш, че Мононо пак ще стане каквато беше отначало?

– Точно.

– Когато беше робиня?

Урсала изпуктя:

– Не е била такава. Била е софтуер, предназначен да насочва хората в опциите от менюто и заедно с това да осигурява известно развлечение. Това е всичко, което някога е била предназначена да бъде.

Помислих малко върху тия думи:

– Кой е имал тези намерения? – попитах.

– Хората, които са я направили.

– Е, предполагам, че това ги е устройвало. Но е по-добре, когато хората бъдат оставени сами да си гразят намерения. Сега може ли да си получа това обратно? – Протегнах ръка. Стори ми се, че Урсала се забави за секунда, преди да ми предаде Дрийм Слийв, но може само да ми се е сторило.

Пъхнах Дрийм Слийв обратно в калъфа и го подгръгнах, за да се уверя, че е здраво закрепен там.

– Никога не съм срещал хората, направили Дрийм Слийв – казах. – Нито е вероятно да ги срещна, тъй като предполагам, че са умрели в изгубения свят. Мононо ми е приятелка. Това, което искаш да направя, е... – Затърсих гума, но отначало не можах да намеря. После открих, внезапно, и узнах, че е правилната. – Искаш от мен да я убия.

– Можем дълго да обсъждаме какво е живо и какво не е – каза Урсала, като сега изглеждаше малко ядосана. – Честно казано, бих предпочела да не го правим. Накрая пак няма да знаем. Искам от теб да изведеш от света нещо, което не е било предвидено да е там. Нещо опасно и нередно.

Мононо избра да се обади точно в този момент:

– Да предположим, че поискам от него да причини същото на теб, баа-баа-сан? Това наистина ще го довърши, нали? Питам се коя от двете ни ще послуша.

Урсала не отговори нищо на това, но очите ѝ се присвиха и тя изгледа кръвнишки сребристата кутийка, висяща в орфания калъф, който бях измайсторил за нея.

– О – обади се Мононо, – това личен разговор ли беше? Толкова ми е неудобно! Моля, моля, дръжте се все едно ме няма. Бяхте стигнали до онази част, в която забивате карфица в мен, за да видите гали кръвля. Не кръвля, баа-баа-сан. Хапя.

Урсала пренебрегна всичко това и ме погледна:

– Помисли си за това, което казах – поръча ми. – Моля те, Коли. Няма да се опитвам да правя избора вместо теб, но ще дойде момент, когато трябва сам да го направя.

Тя тръгна нататък, като почука по дистанционно-то, за да даде знак на „помощника“ да я последва. Къп ми се ухили злобно, когато мина покрай мен, теглена в задния край на „помощника“.

– Неправедните трябва да вървят по камениста земя – каза.

– Също и всички други, Къп – промърморих, докато я следвах. – Освен ако не измислят как да летят или нещо от моя рог. Дотогава каменистата земя е това, с което разполагаме.

Във всеки случай, след този ден Мононо и Урсала не бяха приятелки. Предполагам, че беше напълно естествено да хранят известни лоши чувства помежду си, тъй като Урсала ми бе казала да убия Мононо и дори ми беше показала как да го сторя. Известно време Мононо също не искаше да ми говори. Беше ядосана, че бях предал Дрийм Слийв на Урсала и трябваше да я оставя сама да ми прости, когато реши. Казах ѝ само, че никога не бих направил каквото каза Урсала че трябва, нито ще позволя на някой друг да го направи.

– Не ѝ позволявай отново да докосне Дрийм Слийв, Коли – каза Мононо. – Нито за секунда. И ме дръж заредена на максимална степен. Ако се опита да ме нападне в гръб, искам да съм будна.

– Не мисля, че би го направила, Мононо – казах. – Мисля, че първо ще помоли мен. – Обаче ѝ обещах, че всеки ден ще гържа Дрийм Слийв на светло, за да не ѝ свърши зарядът и да се наложи да заспи. Беше едно да кажа, че вярвам, че Урсала няма да действа зад гърба ми, а друго – Мононо да го повярва и да се съгласи с това, както се казва. Нямах аз да съм този, който да понесе най-тежките последици, ако грешах.